

ข้อผิดพลาดในการเขียนตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงใน
ภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทยและข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน
The Errors Analysis and Instructional Proposal Using Chinese
Radical Plus Phonetic Characters in Teaching Chinese
for Thai Students

เว่ยหลาน ถัง^{1*} วรรณวิรัตน์ ตุงคะเวทย์² และทิวาพร อุดมวงษ์³

Weilan Tang^{1*}, Wanwirat Tungkavet² and Tiwaporn Udomwong³

บทคัดย่อ

งานวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงในภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย วิเคราะห์สาเหตุของข้อผิดพลาด และเสนอแนะแนวทางการจัดการเรียนการสอนการเขียนตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงในภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ที่ลงทะเบียนในปีการศึกษา 2/2561 จำนวน 100 คน โดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบการใช้อักษรแบบบอกความหมายและเสียงภาษาจีน

ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดในการใช้อักษรแบบบอกความหมายและเสียงของนักศึกษาผิดพลาดมากที่สุด คือ ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านบน ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านล่าง คิดเป็นร้อยละ 69.63 รองลงมา คือ ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านขวา ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านซ้าย คิดเป็นร้อยละ 60.81 สาเหตุข้อผิดพลาดแบ่งเป็น 3 สาเหตุหลัก ได้แก่ สาเหตุจากคำพ้องเสียงของอักษรแบบบอกความหมายและเสียง สาเหตุจากความใกล้เคียงของตัวอักษรจีนทำให้ผู้เรียนเกิด

¹ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

²⁻³ อาจารย์ประจำโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

*Corresponding author; email: yolandatang0222@gmail.com

¹ Master of Arts Program in Teaching Chinese, Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University

²⁻³ Lecturer, Chinese Program, Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University

ความสับสน และ สาเหตุจากผู้เรียนไม่เข้าใจหลักการเขียนตัวอักษรจีน แนวทางในการจัดการเรียน การสอน (1) ครูผู้สอนควรนำกลวิธีการประดิษฐ์ตัวอักษรจีนดังกล่าวมาช่วยในการอธิบาย ความหมายของตัวอักษรจีน (2) ควรมีการฝึกคัดตัวอักษรภาษาจีนให้มาก และมีรูปแบบการฝึกฝนที่ หลากหลาย (3) ควรมีการเน้นย้ำในด้านการสอนลำดับขีด การจำแนกส่วนประกอบของตัวอักษร และรูปแบบการเขียนที่ได้มาตรฐานในภาษาจีน (4) ควรมีการพัฒนานวัตกรรม หรือสื่อมัลติมีเดียที่ ช่วยในการศึกษาลำดับขีดหรือการเขียนตัวอักษรจีน และพัฒนาทักษะการจำตัวอักษรจีนของผู้เรียน

คำสำคัญ: ผู้เรียนชาวไทย การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด ตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงใน ภาษาจีน

Abstract

The purposes of this research were to study what kinds of errors the students had made in using Chinese Radical Plus Phonetic Characters and to analyze the causes of errors. The subject of this research 100 2nd year Thai students learning Chinese at Chiang Rai Rajabhat University who studied Chinese Major in second semester, academic year 2018 was from Purposive Sampling. The instrument was Chinese Radical Plus Phonetic Characters Test.

The results of the study were as follows: (1) The most frequent student errors were The semantic category above Voice, acting for 69.63 percent and The semantic category on the right The audio part is on the left, acting for 60.81 percent. (2) The result of the analysis shows that, the cause of the error is divided into 3 main causes which are the cause of the homophone of the semantic type and the sound. The cause of the proximity of Chinese characters causes students to be confused and the reason students do not understand the principles of writing Chinese characters.

The instructional proposal in teaching Chinese Radical Plus Phonetic Characters for Thai students were then proposed. (1) Teachers should use Chinese calligraphy strategy to help explain the meaning of Chinese characters. (2) There should be practice to select a lot of Chinese characters. And has a variety of training styles. (3) There should be emphasis on hierarchical teaching. Character classification and the writing style that is standard in Chinese (4) There should be innovation

development or multimedia media that helps in the study of strokes or Chinese character writing and improve the skills of memorizing Chinese characters of students.

Keywords : Thai students, Error analysis, Chinese Radical Plus Phonetic Characters

บทนำ

อักษรแบบบอกความหมายและเสียง (形声字 xíngshēngzì) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ตัวอักษรรูปเสียงประสาน เป็นกลวิธีหนึ่งในการประดิษฐ์ตัวอักษรจีน โดยอักษรแบบบอกความหมายและเสียงเป็นการนำเอาส่วนที่แสดงความหมาย (形旁 xíngpáng) และส่วนที่แสดงการออกเสียง (声旁 shēngpáng) มาประกอบกันให้เกิดตัวอักษรใหม่ Xigui (1988) ได้จำแนกประเภทย่อยของอักษรแบบบอกความหมายและเสียงในภาษาจีนออกเป็น 8 ประเภท ดังนี้ (1) ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านซ้าย ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านขวา เช่น “可 kě” (2) ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านขวา ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านซ้าย เช่น “攻 gōng” (3) ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านบน ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านล่าง เช่น “管 guǎn” (4) ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านล่าง ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านบน เช่น “架 jià” (5) ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านใน ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านนอก เช่น “问 wèn” (6) ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านนอก ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านใน เช่น “固 gù” (7) ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่มุมใดมุมหนึ่งของตัวอักษร เช่น “裁 cāi” (8) ประเภทส่วนแสดงเสียงอยู่มุมใดมุมหนึ่งของตัวอักษร เช่น “旗 qí” ในการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นภาษาที่สอง ตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงนับเป็นอุปสรรคในการเรียนภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทยที่อยู่ในช่วงชั้นต้น จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในแบบฝึกหัดและการบ้านเรียงความของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ พบปัญหาข้อผิดพลาดในการใช้อักษรแบบบอกความหมายและเสียง ดังนี้

ตัวอย่างที่ 1 เขียนเป็น : 我在家写做业。

Wǒ zàijiā xiě zuòyè.

ควรเขียนว่า : 我在家写作业。

Wǒ zàijiā xiě zuòyè.

แปลภาษาไทยว่า : ฉันทำการบ้านที่บ้าน

ตัวอย่างที่ 2 เขียนเป็น : 他很司爱。

Tā hěn sīài.

ควรเขียนว่า : 他很可爱。

Tā hěn kě'ai.

แปลภาษาไทยว่า : เขาน่ารักมาก

ตัวอย่างที่ 1 เป็นตัวอย่างการผิดที่พบได้บ่อยในผู้เรียนชาวไทย ผู้เรียนมีความสับสนในการใช้คำว่า “做zuò” กับคำว่า “作zuò” ซึ่งทั้งสองคำเป็นอักษรแบบบอกความหมายและเสียง ตัวอย่างที่ 2 คำว่า “司sī” กับ “司kě” มีรูปตัวอักษรที่คล้ายกันจึงทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนในการใช้ จากตัวอย่างการผิดพลาดที่ยกมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าปัญหาการใช้อักษรแบบบอกความหมายและเสียง เป็นปัญหาที่พบได้บ่อยในผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาจีนในช่วงชั้นต้น ผู้เรียนยังไม่เข้าใจหลักการใช้ตัวอักษรที่มีลักษณะพ้องรูปและพ้องเสียง

จากการศึกษาเบื้องต้นพบว่าผู้เรียนชาวไทยมีปัญหาการเขียนตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงในภาษาจีนค่อนข้างมาก เพื่อช่วยให้ครูผู้สอนสามารถเข้าใจกระบวนการเรียนรู้และข้อผิดพลาดในการเขียนตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงในภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทยอย่างเป็นระบบ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อค้นหาสาเหตุและนำผลที่ได้จากการศึกษามาเสนอแนะแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเขียนตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงสำหรับผู้เรียนชาวไทยต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
2. เพื่อวิเคราะห์สาเหตุข้อผิดพลาดในการเขียนตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
3. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการจัดการเรียนการสอนการเขียนตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงในภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ขอบเขตการวิจัย
 - 1.1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1.1 ประชากร ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ที่ลงทะเบียนในปีการศึกษา 2/2561 จำนวน 175 คน

1.1.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ที่ลงทะเบียนในปีการศึกษา 2/2561 จำนวน 100 คน โดยการเลือกเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) เลือกนักศึกษาที่ก่อนเข้าศึกษาในสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ไม่เคยมีพื้นฐานด้านภาษาจีนมาก่อน

1.2 ขอบเขตตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่

1.2.1 ข้อผิดพลาดในการเขียนตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

1.2.2 สาเหตุข้อผิดพลาดในการเขียนตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

1.2.3 แนวทางในการจัดการเรียนการสอนเขียนตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงในภาษาจีนสำหรับนักศึกษาชาวไทย

1.3 ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลของงานวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการในเดือนมกราคม – เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2562

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบการใช้อักษรแบบบอกความหมายและเสียงภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ที่ออกแบบโดยการอ้างอิงเนื้อหาจากการศึกษาอักษรแบบบอกความหมายและเสียงที่ปรากฏในตำราเรียนภาษาจีนระดับต้นของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย และข้อมูลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้อักษรแบบบอกความหมายและเสียงที่ปรากฏในแบบฝึกหัดของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย แบบทดสอบที่สร้างมีทั้งหมด 80 ข้อ ที่มีค่า IOC. เท่ากับ 0.85 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.80

3. ขั้นตอนการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มี 8 ขั้นตอน ดังนี้

3.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงในภาษาจีน ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง ทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

3.2 ศึกษาตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงที่ปรากฏในตำราเรียนภาษาจีนระดับต้นของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

3.3 เก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงที่ปรากฏในแบบฝึกหัดของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

3.4 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงที่ปรากฏในตำราเรียนภาษาจีนระดับต้นของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย และข้อมูลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงที่ปรากฏในแบบฝึกหัดของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายมาออกแบบทดสอบการใช้ตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

3.5 นำแบบทดสอบการใช้ตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีนจำนวน 3 ท่านเพื่อประเมินค่า IOC และหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

3.6 เก็บรวบรวมข้อมูลข้อผิดพลาดในการเขียนตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงของนักศึกษาชาวไทยโดยนำแบบทดสอบการใช้ตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงที่ออกแบบไปใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

3.7 นำข้อมูลที่ได้จากแบบทดสอบมาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและสาเหตุข้อผิดพลาดในการใช้ตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงที่ปรากฏจากการทำแบบทดสอบของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

3.8 เสนอแนะแนวทางในการจัดการเรียนการสอนการเขียนตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงในภาษาจีนสำหรับนักศึกษาชาวไทย

4. การเก็บรวบรวมข้อมูลและการจำแนกข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลข้อผิดพลาดในการเขียนตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงของนักศึกษาชาวไทยโดยนำแบบทดสอบการใช้ตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงที่ออกแบบไปให้นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ทำแบบทดสอบ จากนั้นผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบข้อมูลเพื่อหาข้อผิดพลาดในการเขียนตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียง ซึ่งได้จำแนกประเภทการผิดพลาดตามประเภทของตัวอักษรของ Xigui (1988) ดังนี้ (1) ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านซ้าย ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านขวา (2) ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านขวา ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านซ้าย (3) ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านบน ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านล่าง (4) ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านล่าง ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านบน (5) ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านใน ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านนอก (6) ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านนอก ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านใน (7) ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่มุมใดมุมหนึ่งของตัวอักษร (8) ประเภทส่วนแสดงเสียงอยู่มุมใดมุมหนึ่งของตัวอักษร เพื่อเพิ่มความเข้าใจถึงลักษณะการผิดพลาดของการเขียนตัวอักษรแบบบอกความหมายและเสียงของนักศึกษา ผู้วิจัยได้เพิ่มการวิเคราะห์ข้อมูลจากลักษณะการผิดพลาดของการเขียน ตามรูปแบบการผิดพลาดที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนแรก

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลข้อผิดพลาดข้อผิดพลาดในการใช้อักษรแบบบอกความหมายและเสียงที่ปรากฏจากการทำแบบทดสอบของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ผู้วิจัยได้ใช้ค่าสถิติร้อยละในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในแต่ละประเภท

สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดและวิเคราะห์สาเหตุข้อผิดพลาดในการใช้อักษรแบบบอกความหมายและเสียงของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย และ เสนอแนะแนวทางในการจัดการเรียนการสอนอักษรแบบบอกความหมายและเสียงในภาษาจีนสำหรับนักศึกษาชาวไทย เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบการใช้อักษรแบบบอกความหมายและเสียงในภาษาจีน กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ที่ลงทะเบียนในปีการศึกษา 2/2561 จำนวน 100 คน ผลการวิจัยสามารถสรุปได้เป็นดังนี้

1. ข้อผิดพลาดในการใช้อักษรแบบบอกความหมายและเสียงของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

จากการศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้อักษรแบบบอกความหมายและเสียงของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ที่ลงทะเบียนในปีการศึกษา 2/2561 จำนวน 100 คน พบข้อผิดพลาดที่จำแนกจากตามประเภทของอักษรแบบบอกความหมายและเสียง สรุปได้ดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 : ข้อผิดพลาดในการใช้อักษรแบบบอกความหมายและเสียงของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย จำแนกตามประเภทของอักษรแบบบอกความหมายและเสียง

ประเภทข้อผิดพลาด จำแนกตามประเภทของอักษรแบบบอกความหมายและเสียง	จำนวนครั้งที่ผิด	คิดเป็นร้อยละ
(1) ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านซ้าย ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านขวา	46	36.80
(2) ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านขวา ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านซ้าย	76	60.81
(3) ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านบน ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านล่าง	87	69.63
(4) ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านล่าง ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านบน	65	52.00
(5) ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านใน ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านนอก	35	28.00
(6) ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านนอก ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านใน	47	37.62
(7) ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่มุมใดมุมหนึ่งของตัวอักษร	63	50.42
(8) ประเภทส่วนแสดงเสียงอยู่มุมใดมุมหนึ่งของตัวอักษร	71	56.83

จากตารางที่ 1 พบว่าข้อผิดพลาดในการใช้อักษรแบบบอกความหมายและเสียงของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ผิดพลาดมากที่สุด คือ ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านบน ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านล่าง คิดเป็นร้อยละ 69.63 รองลงมา คือ ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านขวา ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านซ้าย คิดเป็นร้อยละ 60.81 และ

ผิดพลาดน้อยที่สุด คือ ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านใน ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านนอก คิดเป็นร้อยละ 28

ตารางที่ 2 : ข้อผิดพลาดในการใช้อักษรแบบบอกความหมายและเสียงของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย จำแนกตามลักษณะของการผิดพลาด

ประเภทข้อผิดพลาด จำแนกตามลักษณะของการผิดพลาด	จำนวน ครั้งที่ผิด	คิดเป็น ร้อยละ
(1) ใช้ตัวอักษรที่มีรูปคล้ายกันมาแทนที่	93	18.97
(2) ใช้ตัวอักษรที่มีเสียงเหมือนกันมาแทนที่	143	29.18
(3) ใช้ตัวอักษรที่มีความหมายเหมือนกันมาแทนที่	12	2.44
(4) เขียนส่วนประกอบของตัวอักษรเกิน	45	9.18
(5) เขียนส่วนประกอบของตัวอักษรไม่ครบ	112	22.85
(6) เขียนไม่ถูกต้องตามโครงสร้าง	85	17.34
รวม	490	100

จากตารางที่ 2 พบว่าข้อผิดพลาดในการใช้อักษรแบบบอกความหมายและเสียงของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย เมื่อจำแนกตามลักษณะของการผิดพลาดพบว่า ลักษณะที่ผิดพลาดมากที่สุด คือ ใช้ตัวอักษรที่มีเสียงเหมือนกันมาแทนที่ คิดเป็นร้อยละ 29.18 รองลงมา คือ เขียนส่วนประกอบของตัวอักษรไม่ครบ คิดเป็นร้อยละ 22.85 และผิดพลาดน้อยที่สุด คือ ใช้ตัวอักษรที่มีความหมายเหมือนกันมาแทนที่ คิดเป็นร้อยละ 2.44

2. สาเหตุข้อผิดพลาดในการใช้อักษรแบบบอกความหมายและเสียงของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

จากผลการศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้อักษรแบบบอกความหมายและเสียงของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย สามารถวิเคราะห์สาเหตุข้อผิดพลาดในการใช้อักษรแบบบอกความหมายและเสียงของนักศึกษา ดังนี้

2.1 สาเหตุจากคำพ้องเสียงของอักษรแบบบอกความหมายและเสียง ในภาษาจีนมีคำพ้องเสียงของอักษรแบบบอกความหมายและเสียงจำนวนมาก ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสน ซึ่งผลจากการศึกษาข้างต้นพบว่า เป็นข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนชาวไทยมีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 29.18 ของข้อผิดพลาดทั้งหมด ตัวอย่างการผิดพลาดเช่น

ตัวอย่างที่ 1 เขียนเป็น : 他下午喜欢去打 (蓝) 球。

Tā xiàwǔ xǐhuān qù dǎ(lán)qiú.

ควรเขียนว่า : 他下午喜欢去打 (篮) 球。

Tā xiàwǔ xǐhuān qù dǎ(lán)qiú.

แปลภาษาไทยว่า : ตอนบ่ายเขาชอบไปเล่นบาสเก็ตบอล

ตัวอย่างที่ 2 เขียนเป็น : 今年 (署) 假打算去欧洲旅游。

Jīnnián (shǔ) jiǎ dǎsuàn qù Ōuzhōu lǚyóu.

ควรเขียนว่า : 今年 (暑) 假打算去欧洲旅游。

Jīnnián (shǔ) jiǎ dǎsuàn qù Ōuzhōu lǚyóu.

แปลภาษาไทยว่า : ปิดเทอมภาคฤดูร้อนปีนี้ฉันจะไปเที่ยวยุโรป

ตัวอย่างที่ 3 เขียนเป็น : 妈妈十分 (捡) 朴。

Māmā shífēn (jiǎn)pǔ.

ควรเขียนว่า : 妈妈十分 (简) 朴。

Māmā shífēn (jiǎn)pǔ.

แปลภาษาไทยว่า : แม่เป็นคนเรียบง่ายมาก

ตัวอย่างที่ 1 ผู้เรียนมีความสับสนในการใช้คำพ้องเสียงของอักษร “蓝lán” ที่แปลว่า “สีน้ำเงิน” กับคำว่า “篮lán” ที่แปลว่า “ตะกร้า” ตัวอย่างที่ 2 ผู้เรียนมีความสับสนในการใช้คำพ้องเสียงของอักษร “署shǔ” ที่แปลว่า “แผนก” กับคำว่า “暑shǔ” ที่แปลว่า “ร้อน” ในตัวอย่างคำว่า “ปิดเทอมภาคฤดูร้อน” ต้องใช้ว่า “暑假shǔjiǎ” ตัวอย่างที่ 3 นักศึกษามีความสับสนในการใช้คำพ้องเสียงของอักษร “捡jiǎn” ที่แปลว่า “เก็บ” กับคำว่า “简jiǎn” ที่แปลว่า “ง่าย” จะเห็นได้ว่าปัญหาการใช้อักษรแบบบอกความหมายและเสียงเป็นปัญหาที่พบได้บ่อยในนักศึกษาที่เรียนภาษาจีนเนื่องจากผู้เรียนไม่เข้าใจหลักการใช้อักษรที่มีมีลักษณะพ้องเสียง

2.2 สาเหตุจากความใกล้เคียงของตัวอักษรจีนทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสน

ผลจากการศึกษาข้างต้นพบว่า ข้อผิดพลาดหนึ่งที่ผู้เรียนชาวไทยมีมาก ได้แก่ การใช้ตัวอักษรที่มีรูปคล้ายกันมาแทนที่ คิดเป็นร้อยละ 18.97 ของข้อผิดพลาดทั้งหมด ผลการศึกษาดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนชาวไทยมีความสับสนระหว่างตัวอักษรจีนที่มีลักษณะการเขียนใกล้เคียงกัน ตัวอย่างการผิดพลาดเช่น

ตัวอย่างที่ 1 เขียนเป็น : 中国历（使）上下共有五千年之久。

Zhōngguó lì(shǐ)shàng xià gòng yǒu wǔqiānnián zhī jiǔ.

ควรเขียนว่า : 中国历（史）上下共有五千年之久。

Zhōngguó lì(shǐ)shàng xià gòng yǒu wǔqiānnián zhī jiǔ.

แปลภาษาไทยว่า : ประวัติศาสตร์จีนมีความยาวนานนับห้าพันปี

ตัวอย่างที่ 2 เขียนเป็น : 我（般）不动。

Wǒ (bān) b ú dòng.

ควรเขียนว่า : 我（搬）不动。

Wǒ (bān) b ú dòng.

แปลภาษาไทยว่า : ฉันย้ายไม่ไหว

ตัวอย่างที่ 3 เขียนเป็น : 她（作）天来过一次。

Tā (zuò)tiān lái guò yīcì.

ควรเขียนว่า : 她（昨）天来过一次。

Tā (zuó)tiān lái guò yīcì.

แปลภาษาไทยว่า : เมื่อวานนี้หล่นมาแล้วรอบหนึ่ง

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เรียนมีความสับสนในการใช้คำภาษาจีนที่มีตัวอักษรใกล้เคียงกัน เช่นในตัวอย่างที่ 1 สับสนระหว่างตัวอักษร “使shǐ” กับ “史shǐ” ซึ่งหากเป็นคำที่แปลว่า “ประวัติศาสตร์” ต้องใช้คำว่า “历史lìshǐ” ในตัวอย่างที่ 2 สับสนระหว่างตัวอักษร “般bān” กับ “搬bān” ซึ่งหากเป็นคำที่แปลว่า “ย้าย” ต้องใช้คำว่า “搬bān” และในตัวอย่างที่ 3 สับสนระหว่างตัวอักษร “作zuò” กับ “昨zuó” ซึ่งหากเป็นคำที่แปลว่า “เมื่อวาน” ต้องใช้คำว่า “昨zuó”

2.3 สาเหตุจากผู้เรียนไม่เข้าใจหลักการเขียนตัวอักษรจีน ซึ่งผลจากการศึกษาข้างต้น พบว่าเป็นข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนชาวไทยมีส่วนหนึ่งจะเป็นในส่วนของกรณีที่ผู้เรียนไม่เข้าใจหลักการเขียนตัวอักษรจีน ดังสะท้อนจากผลการวิจัย เช่น ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเขียนส่วนประกอบของตัวอักษรไม่ครบ คิดเป็นร้อยละ 22.85 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเขียนไม่ถูกต้องตามโครงสร้าง คิดเป็นร้อยละ 17.34 และ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเขียนส่วนประกอบของตัวอักษรเกิน คิดเป็นร้อยละ 9.18

ตัวอย่างการผิดพลาดเช่น

ตัวอย่างที่ 1 เขียนเป็น : 做个 (己) 念吧!

Zuò gè (jǐ) niàn ba!

ควรเขียนว่า : 做个 (记) 念吧!

Zuò gè (jì) niàn ba!

แปลภาษาไทยว่า : เก็บไว้เป็นที่ระลึกนะ

ตัวอย่างที่ 2 เขียนเป็น : 我不感兴 (无取) 。

Wǒ bù gǎnxīng(qù).

ควรเขียนว่า : 我不感兴 (趣) 。

Wǒ bù gǎnxīng(qù).

แปลภาษาไทยว่า : ฉันไม่สนใจ

ตัวอย่างที่ 3 เขียนเป็น : 人的饮食习惯各不 (想) 同。

Rén de yǐnshíxíguàn gè bù (xiǎng)tóng.

ควรเขียนว่า : 人的饮食习惯各不 (相) 同。

Rén de yǐnshíxíguàn gè bù (xiāng)tóng.

แปลภาษาไทยว่า : วัฒนธรรมการกินของมนุษย์ย่อมมีความแตกต่างกัน

ตัวอย่างการผิดพลาดข้างต้น ตัวอย่างที่ 1 เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเขียนส่วนประกอบของตัวอักษรไม่ครบ ผู้เรียนเขียนเป็น “己” ซึ่งส่วนประกอบที่ตกหล่นคือ “讠” การเขียนที่ถูกต้องควรเขียนเป็น “记” ตัวอย่างที่ 2 เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเขียนไม่ถูกต้องตามโครงสร้าง ผู้เรียนเขียนส่วนประกอบส่วนหลังเล็กเกินไป ไม่ถูกต้องตามมาตรฐานการเขียนตัวอักษรจีน ตัวอย่างที่ 3 เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเขียนส่วนประกอบของตัวอักษรเกิน ซึ่งคำว่า

“เหมือน, คล้าย” ในภาษาจีนจะไม่มีตัว “心” อยู่ด้านล่าง ผู้เรียนเขียนเกินมาเป็น “想xiǎng” ที่ถูกต้องควรเป็น “木xiǎng” ซึ่งการผิดพลาดทั้งสามตัวอย่างนี้เกิดจากสาเหตุที่ผู้เรียนไม่เข้าใจหลักการเขียนตัวอักษรจีน

3. แนวทางในการจัดการเรียนการสอนอักษรแบบบอกความหมายและเสียงในภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย

จากผลการวิจัยข้อผิดพลาดในการเขียนอักษรแบบบอกความหมายและเสียงในภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย ผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางในการจัดการเรียนการสอนอักษรแบบบอกความหมายและเสียงในภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย ดังนี้

3.1 ในการสอนอักษรแบบบอกความหมายและเสียง (形声字xíngshēngzì) ควรนำกลวิธีการประดิษฐ์ตัวอักษรจีนดังกล่าวมาอธิบายความหมายของตัวอักษรจีน เช่น อธิบายว่า ส่วนประกอบใดแทนเสียง ส่วนประกอบใดแทนความหมาย เช่น ในการสอนคำว่า “踩cǎi” เหยียบ, ย่ำ” ควรมีการจำแนกและอธิบายส่วนประกอบของตัวอักษรดังกล่าวว่า “踩cǎi” ประกอบด้วยส่วนที่แทนเสียง คือ “采cǎi” และส่วนที่แทนความหมาย คือ “足” ซึ่งแปลว่า “เท้า, สิ่งที่เกี่ยวข้องกับเท้า” เมื่อนำทั้งสองส่วนมารวมกัน ตัวอักษร “踩” จึงออกเสียงว่า “cǎi” และมีความหมายว่า “(ใช้เท้า) เหยียบ, ย่ำ” เป็นต้น ซึ่งการสอนหลักการเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้เข้าใจและเขียนตัวอักษรได้ถูกต้องแม่นยำมากยิ่งขึ้น

3.2 ในการจัดการเรียนการสอนควรมีการฝึกคัดตัวอักษรภาษาจีนให้มาก และมีรูปแบบการฝึกฝนที่หลากหลาย เนื่องจากปัจจุบันผู้เรียนส่วนใหญ่จะใช้คอมพิวเตอร์ในการพิมพ์ตัวอักษร อีกทั้งการบ้านหรือแบบฝึกหัดที่ครูผู้สอนมอบหมายส่วนใหญ่จะก็นั้นเป็นการวัดผลแบบปรนัย เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาและลดข้อผิดพลาดในการเขียนตัวอักษรจีน จึงเห็นควรให้มีการเพิ่มการฝึกฝนทักษะการเขียนให้กับผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

3.3 ในการจัดการเรียนการสอนตัวอักษรจีนควรมีการเน้นย้ำในด้านการสอนลำดับขีดการจำแนกส่วนประกอบของตัวอักษร และรูปแบบการเขียนที่ได้มาตรฐานในภาษาจีน เพราะสาเหตุส่วนใหญ่ที่พบผู้เรียนชาวไทยไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการเขียนลำดับขีด และโครงสร้างการเขียนที่เป็นมาตรฐาน จึงทำให้การเขียนตัวอักษรไม่เป็นมาตรฐานและผิดรูปแบบไป

3.4 ควรมีการพัฒนานวัตกรรมหรือสื่อมัลติมีเดียที่ช่วยในการศึกษาลำดับขีดหรือการเขียนตัวอักษรจีน และพัฒนาทักษะการจำตัวอักษรจีนของผู้เรียน เนื่องจากสื่อการสอนที่เป็นในรูปแบบสื่อมัลติมีเดียจะมีการใช้รูปภาพ สี เสียง หรือภาพเคลื่อนไหว มาประกอบจึงเป็นการช่วยกระตุ้นความจำและความสนใจในการศึกษาลำดับขีด หรือตัวอักษรให้กับผู้เรียนชาวไทยได้

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาพบว่าข้อผิดพลาดในการใช้อักษรแบบบอกความหมายและเสียงของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ผิดพลาดมากที่สุด คือ ประเภทส่วนแสดงความหมายอยู่ด้านบน ส่วนแสดงเสียงอยู่ด้านล่าง คิดเป็นร้อยละ 69.63 และเมื่อ จำแนกตามลักษณะของการผิดพลาดพบว่า ลักษณะที่ผิดพลาดมากที่สุด คือ ใช้ตัวอักษรที่มีเสียง เหมือนกันมาแทนที่ คิดเป็นร้อยละ 29.18 ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ Ningning (2014) ที่มีข้อค้นพบว่าการเขียนตัวอักษรจีนที่มีเสียงอ่านเหมือนกันจะทำให้ผู้เรียนสับสน และมีการนำมาใช้มาแทนที่ ก่อให้เกิดการผิดพลาดมากที่สุด และสอดคล้องกับผลวิจัยของ Piromlertamorn (2012) ที่มีข้อค้นพบว่าหนึ่งในข้อผิดพลาดของการเขียนตัวอักษรจีนของนิสิต สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยบูรพา ส่วนหนึ่งมาจากการใช้ตัวอักษรที่มีเสียงพ้องหรือคล้ายกันมา แทนที่ ซึ่งปัญหานี้ส่วนใหญ่จะปรากฏในกลุ่มผู้เริ่มเรียนเท่านั้น เนื่องจากตอนเริ่มเรียนผู้เรียนยังไม่ คำนึงกับตัวอักษรจีน เกิดความสับสนได้ง่าย แต่เมื่อเรียนไปถึงระดับกลางหรือระดับสูง ผู้เรียนพบ เจอคำศัพท์บ่อยขึ้น ปริมาณคำศัพท์ที่เรียนรู้มีจำนวนมากขึ้น ปัญหาการใช้คำพ้องเสียงมาแทนที่ก็จะ ค่อย ๆ ลดลง และหมดไปในที่สุด (Xin and Yanmei, 2004 อ้างถึงใน Wattanawelu, 2018) เพื่อ ช่วยลดข้อผิดพลาดในการเขียนตัวอักษรจีน ผู้สอนควรนำกลวิธีการประดิษฐ์ตัวอักษรจีนดังกล่าวมา อธิบายความหมายของตัวอักษรจีน ซึ่งการสอนหลักการเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้เข้าใจและเขียน ตัวอักษรได้ถูกต้องแม่นยำมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนเรียนและใช้ภาษาจีนได้อย่างเป็นระบบ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

ครูผู้สอนควรนำผลการวิจัยไปใช้ในการวางแผนการสอนอักษรแบบบอกความหมายและ เสียงให้กับผู้เรียน หรือใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกหัด จัดกิจกรรมเสริมทักษะด้านการเขียน ตัวอักษรจีนให้แก่ผู้เรียนชาวไทย เพื่อป้องกันการผิดพลาด และเป็นการพัฒนาทักษะการเขียน ตัวอักษรจีนของผู้เรียนต่อไป

ข้อเสนอแนะเชิงวิจัยและพัฒนา

จากการศึกษาพบว่าผู้เรียนชาวไทยมีความสับสนในการใช้คำพ้องเสียงภาษาจีนมากที่สุด ซึ่งเป็นประเด็นที่น่าจะมีการศึกษาต่อยอดต่อไปถึงแนวทางและการสร้างสื่อการสอนภาษาจีนที่ สามารถช่วยแก้ปัญหาการผิดพลาดดังกล่าว

เอกสารอ้างอิง

- Ningning, M. (2014). A Case Study of Chinese Students' Writing Errors in Primary Stage. *Newcampus*, 01, 21-23.
- Piromlertamorn, P. (2012). **Error in writing Chinese characters of Chinese major students Faculty of Humanities and Social Sciences Burapha University.** Chonburi: Burapha University.
- Wattanawelu, N. (2018). A Study of Common Errors in the Chinese Writing for Thai Learners: A Case Study of the First Year Students in Chinese Language Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Prince of Songkla University, Pattani Campus. *Chinese Studies Journal*, 11(1), 283-314.
- Xigui, Q. (1988). *Philology*. Peking: Commercial Press.
- Xin, J and Yanmei, L. (2014). A Study on the Wrong Writing of Chinese Characters by Foreign Students on the Alphabetic writing background. *World Chinese Teaching*, 01, 60-71.